

Η ΑΥΤΟΠΑΘΕΙΑ:

Στα λατινικά δεν υπάρχει αυτοπαθητική αντωνυμία και γι' αυτό χρησιμοποιούνται:

α. οι τύποι της προσωπικής αντωνυμίας κυρίως στο γ' πρόσωπο (sui, sibi, se)

β. το τρίτο πρόσωπο της κτητικής αντωνυμίας (suus, -a, -um)

Άμεση (ή ευθεία) αυτοπάθεια ή αντανάκλαση: έχουμε όταν το πρόσωπο που δηλώνει η αντωνυμία είναι το ίδιο με το υποκείμενο του ρηματικού τύπου εξάρτησης της, δηλ. με το Υπ. Ρημ., Υποκ. Απαρ. ...

ΠΡΟΣΟΧΗ: κατά το λατινισμό του ειδικού απαρεμφάτου έχουμε πάντοτε άμεση αυτοπάθεια

- Cassiope, superba forma **sua**, cum Nymphis **se** comparat (κειμ. 3).
Και στις δύο περιπτώσεις έχουμε άμεση αυτοπάθεια γιατί και το sua και το se δηλώνουν το ίδιο πρόσωπο με το υποκείμενο του ρήματος comparat (Cassiope).
- Respondit ille **se** esse Orcum (κειμ. 14). (λατινισμός ειδικού απαρεμφάτου)

Έμμεση (ή πλάγια) αυτοπάθεια ή αντανάκλαση: όταν δεν ισχύει ο παραπάνω κανόνας

(Cassius) Existimavit ad **se** venire hominem ingentis magnitudinis et facie squalida similem effigiei mortui (κειμ. 14).

Το πρόσωπο που δηλώνει το se δεν είναι το ίδιο με το υποκείμενο του απαρεμφάτου από το οποίο εξαρτάται και γι' αυτό έχουμε έμμεση αυτοπάθεια.

(Germani) Vinum a mercatoribus ad se importari non sinunt, quod ea re, ut arbitrantur, remollescunt homines atque effeminantur (κειμ. 15).

Το πρόσωπο που δηλώνει το se δεν είναι το ίδιο με το υποκείμενο του απαρεμφάτου από το οποίο εξαρτάται και γι' αυτό έχουμε έμμεση αυτοπάθεια.